

D-toets verhaalanalyse

‘De scheiding’ — Kees van Kooten (uit: *Modernismen*)

5 Ik begin hier al te wennen. Als hij de tijd heeft voor me, meestal de zaterdag of ik geloof dat het dinsdag is, lopen we een rondje in het park of wat daar hier voor door moet gaan. Maar wat uitgaan betreft is alles beter dan bij haar, waar ik alleen dat tuintje had, waar alles stapvoets moest, vanwege de bloemen. En ik moet zeggen: ik vind trappen lopen wel iets hebben.

10 Verder staan er hier bij hem in de straat veel lantarenpalen, met heel veel dode fietsen scheef ertegen. Ik mis de kinderen het meeste. Ik had gedacht dat ze meer om me zouden hebben gegeven, achteraf. Maar ze hebben andere dingen aan hun hoofd, dat begrijp ik wel. Dat heet Huiswerk en dat
15 halen ze uit hun tassen. Dat mis ik wel, huiswerk, want dat was altijd heel gezellig, vooral als het op straat wit was. Dan draaiden ze platen gingen ze zitten lezen in de dingen die ze uit hun tassen haalden. Dan lag ik lekker onder een van hun bureautjes, en helemaal als ik bij die jongen lag, want die deed zijn schoenen uit bij Huiswerk en als hij dan zat na te denken, dan kon hij zo
20 lekker met zijn voeten in mijn nek zitten kroelen.

Dat waren heerlijke middagen, die ik nooit zal vergeten, ook al word ik vijftien jaar. Volgens mij is hun moeder altijd al van plan geweest mij het huis uit te krijgen. Die heeft mij nooit ontmoet, die moeder. Zij heeft een bontjas en een
25 te kleine auto. Als zij de deur voor me opendeed, dat ik in moest stappen, moest ik diep ademhalen om niet van de sokken te gaan door de zoete walm van haar parfum. Dat hele autootje stonk naar haar. God, wat haatte ik die ritten in dat autootje! Al die keren dat ik achterin mijn kots lag terug te slikken tot we dan eindelijk bij dat bos waren waar hij, die andere man zal ik maar
30 zeggen, naast zijn auto te wachten stond met die rookstok in zijn mond. Dat was een mooie grote auto, waar ik helaas nooit in ben meegereden, wat ik best had willen meemaken. Ik ben namelijk gek op auto's. Van echt hollen in dat bos was evenmin ooit sprake. Ik mocht even roef roef uit dat parfumblik om over te geven een plas te doen, maar aan rustig poepen kwam ik niet eens
35 toe, want dan riep ze alweer ‘Kom hier!’ met die snerpstem van haar, en dan kon ik weer achterin kruipen. Ook zelf hebben die twee niet één keer in dat bos gewandeld. Ze gingen altijd meteen in zijn auto zitten en ik kon nooit zien wat ze daar deden, omdat zijn ruiten zo vlug besloegen.

40 Later kwam diezelfde vent ook bij ons thuis, ‘s middags, wanneer de baas naar kantoor was, maar ik geloof dat hij, die andere man zal ik dus maar zeggen, mij niet eens herkende, van het bos. Die kerel heeft nooit een woord tegen mij gezegd en dan doe ik verder ook geen moeite. Het is wat dat betreft graag of niet bij mij. In die tijd begon ze ook steeds minder aandacht aan mijn eten te
45 besteden. Wekenlang leefde ik op blikken, die zij met die blik van afgrijzen opendraaide, als ze tenminste een heldere bui had, want er waren ook dagen

dat ik volkomen werd vergeten. Dan moest ik 's nachts wat eetbaars bij elkaar zien te scharrelen uit de pedaalemmer (altijd aan denk de klep weer dicht te klappen) en dan haalde ik mijn drinken uit de wc-pot, waar ik mij niks te groot
50 voor voel maar wat erg lastig was, want ze hadden zo'n diepspoeler waarbij je voor een fatsoenlijke slok water met je bek bijna helemaal tot in het riool moet. En dan dat geschreeuw tussen de baas en haar, 's avonds! Nee, dat zeg ik: voor de kinderen was ik graag gebleven, maar ik had daar op het laatst geen leven.

55 Toen heb ik eerst een tijdje gependeld. In het begin kon ik er geen touw aan vastknopen. Dan stond mijn bak weer thuis en dan weer heel ergens anders; dan sliep ik weer een weekend bij haar in het halletje en dan ineens weer een week lang op de zoveelste vreemde vloer. Ik neem aan dat we hier nu
60 voorlopig zullen blijven. De baas is tenminste aan het behangen. Dat is een nieuw woord wat ik versta: behangen. Toen ik hem twee weken geleden voor het eerst 'behangen' hoorde zeggen, ik meen in de telefoon, begreep ik 'wandelen' en stond al met mijn riem in de bek bij de deur, maar nu vergis ik mij niet meer: behangen is behangen en wandelen is wandelen. Of Uit,
65 vanzelfsprekend. Er is hier ook al een paar keer bezoek geweest. Mannen en vrouwen, maar meer vrouwen dan mannen. Van sommige mannen herkende ik de gezichten van twee vrouwen hun parfum. Dan is er nog een hele nieuwe vrouw, die mij op een ochtend al twee keer een bak vers water heeft gegeven, een bak brokken. 's Ochtends! Was dat even feest. Dat is dus een
70 buitengewoon attente, sympathieke vrouw.

Vanmorgen, toen de baas Kantoor had gezegd, heeft zij zelfs met mij gewandeld in het park en zij liet mij op mijn gemak minutenlang aan alles ruiken. Ik kwam helemaal opgewonden thuis en dat ben ik de hele dag
75 gebleven. Ik verbeeld mij dat de kinderen hier zometeen zullen binnenstappen. Ik luister naar buiten en kijk naar de deur.